

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' ויצא | גיליון 44 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של הנחל טבע

הפעם זה יצליח!...

מהי ההדרבה של ה'נפש החיים' למי ש'רגל' אחד כבר מחוץ לתחום? | איך מבאר הירושלמי את הדרך לנאולת ישראל? |
מה עושים כשניסיתי כבר כ"ב הרבה פעמים | ואם אני לא מצליח הכל ה'קצת' שווה בכלל משהו?

של כלל ישראל מובא בירושלמי "רבי חייא ורבי שמעון בן חלפתא, שהיו מהלכין בבקעת ארבל וראו איילת השחר שעולה אמר רבי חייא רבה כך היא גאולתן של ישראל בתחילה קמעה קמעה וככל שהולכת רבה", כך גם בגאולה הפרטית של כל אחד, אף שעוברים ימים ושנים, אך אם לא עוזבים את העמדה, ממשיכים, מתפללים, רוצים ומנסים, זוכים לבסוף, כמו בגאולת ישראל, קמעה קמעה.

כל אחד מאתנו רוצה להיות ירא"ש, מתמיד, בעל מידות טובות וכו' אבל הבעיה הוא שרוצים בבת אחת, רוצים להתחיל בלי פנצרים בדרך וכ"ש אם זה לוקח שנים, רוצים להיות צדיק ות"ח מהיות עד זיבולא בתריאת בלי הפסק כלל, וכ"ש בלי מעידות ונפילות, אבל זה לא עובד כך, ולאף אחד זה לא הצליח כך והקב"ה לא ברא אותנו כך שזה יצליח לנו ביום אחד, צריך להיות מוכן לספוג גם את הכישלונות ולא להישבר, להיות מוכן שגם אם כל החיים לא ילך לי אני צריך להשתדל ככל יכולתי ולפחות היום הזה התגברתי.

וכך הם דבריו המפורשים של גאון עוזינו רבי נתן זי"ע (ליקוטי הלכות הל' תרומות ומעשרות ג')

כי באמת ע"פ רוב העיקר מה שאין האדם מתקרב להש"י ואינו חוזר בתשובה להש"י. אע"פ שהמניעה מחמת התגברות תאוות הגוף. אבל גם זה הוא מניעה גדולה מלהתקרב להש"י היינו ריבוי תבערת הלב להש"י שבוחר חוץ מהמדה. כי באמת בודאי ה' ראוי שיהי' כך כמו שבוחר בלבו כנ"ל. ולקדש עצמו בכל הקדושות ולהפוך פניו מהעוה"ז לגמרי וכו' וכו' ויותר ויותר. אבל אע"פ כ"כ וכי מאן דלא יכול למיעבד כולא מצוה פלגא מצוה נמי לא ליעבד. וכי מפני שאינו יכול להרויח כל מה שיכולין להרויח בזה העולם א"כ לא ירויח כלל. וגם יפסיד ח"ו מה שיפסיד ר"ל. כי בודאי כל מה שיעשה איזה דבר בקדושה בשביל הש"י אפי' נקודה קטנה בעלמא בוודאי לא יאבד לעתיד שום דבר אפי' דיבור א' בתורה או תפילה או פרוטה אחת לצדקה וכיוצא בזה, ולא די שזה לא יאבד בוודאי בשום אופן אפי' יהיה מי שיהיה אפילו אם ח"ו עבר על כל התורה כולה כמה פעמים אע"פ אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה. וכל מה שפעל ועשה בשביל הש"י דבר גדול ודבר קטן לא יאבד דבר לעתיד.

עצמו ויהיה כמו טבע.

אומר כאן הגר"א שכל אדם עם הטבעים שנולד אם רוצים לעבוד עליהן הדבר הראשון הוא לעבוד על הטבעים שהרגיל עצמו וגם שם לא מתחילים בבת אחת, צריך לאט לאט כפלס לשנות דרכיו ואז יזכה להשתנות לגמרי.

ומה עם הדברים שאני כבר אבוד בהם לגמרי? מהם התייאשתי מזמן או שבכלל התייאשתי מלנסות עוד, כותב תלמידו רבי חיים מוולאז'ין ב'רוח חיים' דברים נוראים, (פרקי אבות פרק שני משנה א') "ומי שכבר הורגל בלי להתבונן, מכל מקום יתחיל להרגיל עצמו להתבונן כמו שכתוב

כמה פעמים כבר החלטתי שזהו! אני לא נסחף באמצע הלימוד לפטפוטי פרשנות וחדשות, והנה שוב פעם, משהו מעניין ואני מאבד שליטה לגמרי, מה יהיה איתי? האם לעולמי עד לא אוכל ללמוד סדר שלם ברצף בלי להפסיק באמצע כל פעם?

במשלי 'פֶּלֶס מַעֲגַל רִגְלָךְ' וכתוב רגלך חסר יוד, וכעין זה דרשו רבותינו עירובין נ"ב: חסר יוד שפירשו אפי' רגל אחד חוץ לתחום, אף אנו נאמר כן כאן, רצוני לומר אך אם ברגל אחד עברת תמנע השנייה וכמו שאמר הכתוב במכה (ז' ה') 'שמור פתחי פיך' רצונו לומר אף אם כבר פיך פתוח תשמור לשונך מחטאים."

והדברים מבהילים, אף אם נפלת, נכשלת, אל תעזור תמשיך בכל מה שאתה יכול, אף אם רגל אחד כבר נמצאת בחוץ תשמור על השניה.

וזהו הדרך לזכות, בכל תחום שהוא בעבודת הבורא הדרך להצליח הוא מעט מעט, היום הצלחתי רק קצת אני לא מתייאש אני ממשיך הלאה, למחרת נפלתי לגמרי אז למחרתיים אני מתחדש שוב פעם, וכך זוכים לבסוף, וכמו בגאולתן הכללית

מוישי מסתובב בחדר כעוס ומתוסכל, השעון הראה כבר על השעה עשר בבוקר ומוישי עדיין מנסה להשתחרר מקורי השינה. בתחילת הזמן החלטתי להתחיל לקום מוקדם לתפילה והנה, זה מה שאני יכול, שלוש ימים בדיוק זה החזיק, אח"כ התחילו האיחורים, כמה שבועות של מאבקים, וכנראה שזהו זה, כך נגזר עלי להשתבש עם סדרי היום הפוכים, ולהתפלל כל יום בשטיבלך השכונתי. מהרהר מוישי לעצמו בעצב...

שוב פעם זה קורה לי... רודפות המחשבות במוחו, שעה שיענקי צועד לאיטו בסיומו של סדר א', כמה פעמים כבר החלטתי שזהו! אני לא נסחף באמצע הלימוד לפטפוטי פרשנות וחדשות, והנה שוב פעם, משהו מעניין ואני מאבד שליטה לגמרי, מה יהיה איתי? האם לעולמי עד לא אוכל ללמוד סדר שלם ברצף בלי להפסיק באמצע כל פעם?

כל אחד רוצה לבצע שינויים בחייו, לכולם יש רצון להשתנות וכל אחד גם יודע שהוא צריך להשתפר בהרבה נושאים, מדי פעם הוא מתעורר מחדש להתגבר. והפעם, מבטיח כל אחד לעצמו אני יעמוד בזה! זהו! נגמרו התיארוצים, הפעם זה רציני, אך אחרי כמה פעמים שמעדים ולא עומדים בקבלה מחליטים בעצב שכנראה זה באמת לא בשבילי.

מה הדרך כן לעמוד בהתעוררות וכן להצליח? האם נגזר על כולנו להתייאש מכל הדברים הנפלאים? ממש לא! הדרך פשוטה הרבה יותר מכפי שאנחנו חושבים, צריך רק לדעת באיזה דרך לצעוד.

מבאר הגר"א (ביאור הגר"א משלי פרק ד' פסוק כ"ו) על הפסוק במשלי 'פֶּלֶס מַעֲגַל רִגְלָךְ' וכל דרכיך יכוננו' שישנם שני טבעים אצל האדם האחד נקרא 'מעגל רגליך' והם הדברים שהרגיל האדם את עצמו, ויש את הטבעים איתם נולד ועליהם נאמר 'דרכיך יכוננו' וכך הם דבריו "אותן מידות שאדם הרגיל עצמן בהם צריך לשמור ולפֶּלֶס מאוד, וכשישמור אותן, אותן שהיה בטבעו ממילא יהיו שמורים, וזהו פֶּלֶס מעגל דרכיך, אותן שהורגל צריך לפֶּלֶס ולהעבירן מעט מעט כדרך הפֶּלֶס, ולא לאחוז תכף הקצה האחרון עד שירגיל

מליבא לפומיה - גליא

מקברית על המיית בגומה העינית

החכמה שבתמימות...

חושבת כל הזמן מהחוכמה האמיתית שזה אומר חוכמת התורה ולא החוכמה שלו.

יוסי: לא כל כך הבנתי?

ישעיהו: למשל מה שסיפרת בתחילת השיחה לא התחשבת בחכמות שלך אלא בחכמה האמיתית והגעת ל'חבורה' למרות הגשם.

יוסי: תסכים איתי לפחות שלא שייך לומר שיש לתמימות חן?

ישעיהו: כבר אמרתי לך לתמימות סתם, שהיא המקבילה של הטיפשות, אחד שנגרר עם החיים, לזה אין חן. אבל תמימות במובן האמיתי שלה שקשורה כל כך לחוכמה וחושבת את החוכמה בתמימות, לזה יש חן של אמת.

יוסי: תמימות זה לחשוב מחוכמה אמיתית? תמימות זה לעשות מה שבא לך, בלי לחשוב יותר מדי.

ישעיהו: שוב, זה ההגדרה השגויה. במקור, יעקב איש תם, כופה את היצר וחושב מחוכמת התורה, יושב אוהלים. עשיו, החכם והפיקח, יש לו דעה עצמית על כל דבר, עושה מה שבא לו.

יוסי: אופס, חשבון יפה.

ישעיהו: אבל זה עוד לא נגמר. בפרשה אנחנו רואים איך יעקב, התמים שלנו, מתחכם כל כך כנגד לבן, שאי אפשר להבין לאיפה פרוח כל התמימות שלו.

יוסי: איך באמת? הרי הוא תמים.

ישעיהו: לא, הוא חכם מחוכם. והוא השיג ברוב חכמתו שהכי חכם זה להבין שיש חכמה אלוקית בכל דבר, ולהתבטל אליה וללכת איתה. ולזה יש חן אמיתי.

יוסי: אז למה לרמות?

ישעיהו: כי בשביל להיות תמים צריך לפעמים להתחכם. לדוגמה, במלחמת היצר צריך לחפש תחבולות ותחכומים, אבל עם תמימות.

יוסי: אז זה הסוד. הוא חכם ומבין, אבל משליך את החוכמה שלו לטובת חוכמה אמיתית יותר. רק כאן בעולם הזה הוא נראה תמים, אחד שלא יודע חדשות.

ישעיהו: לכן אמרתי שאתה תמים.

יוסי: נראה לי שהגישה הזאת של להתחכם בתמימות תשנה לי כמה דברים.

ישעיהו: אמן, הלוואי גם אצלי. תמים תהיה עם השם אלוקיך.

כל כך מעוותת?

יוסי: אז מה זה תם אם לא 'שלוך'?

ישעיהו: תם חושב ישר, חושב על תכלית ומהות, חושב על הרווח מול הפסד, חושב על...

יוסי: תם חושב? תם לא יודע בכלל מה זה שכל.

ישעיהו: להיפך, החכם חושב שיש לו שכל, ומשתמש בחוכמה שלו כדי להביע דעה על כל דבר ועל פי זה להתנהג. התם מחפש את החוכמה הפנימית, האלוקית של החיים, והיא

רק עכשיו אני תופס, אתה

עדיין שבוי בקונספציה

על המושג תמימות. אז רק

שתדע יוסי, שבלי ששמת

לב נהיית חכם ותם. חכם

בחוכמת התמימות.

נר לרגליו.

יוסי: יש לך מקור לכל החידושים האלה?

ישעיהו: בטח. בתורה י"ב בחלק השני, רבינו כותב: כשאדם הולך אחר שכלו וחוכמתו, יוכל ליפול בטעותים ומכשלות רבים.

יוסי: נו.

ישעיהו: ובתורה הראשונה של ליקוטי מוהר"ן, רבינו כותב לכאורה דבר הפוך שאיש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר.

יוסי: וואי, נכון. איך אתה מסביר את זה?

ישעיהו: זהו, שזה בכלל לא שאלה. נמשך בתורה י"ב. ועיקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות. ולהסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך. וגם בתורה א' כותב רבינו שצריך להסתכל בשכל של כל דבר כדי שיאיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשם יתברך על ידי אותו הדבר. חוכמה אמיתית היא החוכמה של התורה, ותמימות אמיתית

ישעיהו: שלום עליכם! מה נשמע יוסי?

יוסי: ב"ה מה איתך 'שייע'?

ישעיהו: חסדי ה'! מזמן כבר לא דיברנו.

יוסי: נכון הגיע הזמן. איפה היית בחבורה של 'נכספה' שבוע שעבר? היית ממש חסר!

ישעיהו: תודה. אבל איך רצית שאני יגיע ירד גשם זלעפות.

יוסי: אז מה?

ישעיהו: אז לכן לא הגעתי!

יוסי: אהה...

ישעיהו: לך לא היה קשה להגיע.

יוסי: היה קשה, שמתי מעיל לקחתי מטריה והגעתי, מה שחשוב עושים גם כשקשה. כשהלכת לישון מאוחר לא תקום בזמן לקרוא ק"ש?

ישעיהו: אתה צודק, אז לפחות נשלים עכשיו את הדיבורים שהפסדתי.

יוסי: אז מה אתה אומר?

ישעיהו: לפני שאנחנו מתחילים, אני רוצה להחמיא לך על הדיבורים שלנו. יש להם חן מיוחד. זה בגלל שאתה תמים.

יוסי: אתה לא מתכוון לפגוע בי. אז למה אמרת את זה?

ישעיהו: חס ושלום, לפגוע בך? בשום צורה שהיא. למה אתה חושב כך?

יוסי: אז למה אתה מתייג אותי כטיפש?

ישעיהו: טיפש?

יוסי: יש לך הגדרה אחרת למילים שאמרת?

ישעיהו: אמרתי שאתה תמים.

יוסי: נו.

ישעיהו: מה קורה לך? תמים זה ישר. כשהתורה רוצה להגדיר את יעקב אבינו, שהיה איש אמת ומידתו אמת, היא קוראת לו איש תם.

יוסי: זה באמת מוזר.

ישעיהו: הא גופא, רק עכשיו אני תופס, אתה עדיין שבוי בקונספציה על המושג תמימות. אז רק שתדע יוסי, שבלי ששמת לב נהיית חכם ותם. חכם בחוכמת התמימות.

יוסי: תסביר.

ישעיהו: בנוהג שבעולם, המשופשף, המוצלח והחבר'ה מוגדר חכם. והחייכן, החביב נקרא תמים. הוא לא מבין. כשמסתכלים על זה ככה, אני מבין אותך. ולזה בדיק קראתי קונספציה. מי התיר להם להשתמש בהגדרה

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה'

שאלה:

בימים האחרונים אני עובר טיפול רפואי כך שאינני יכול ללמוד ולהתפלל כראוי, בפרט שאני נאלץ להיעדר לתקופה ממושכת מספסלי הישיבה ואוירת בית המדרש. האם יש דרך לעבוד את השם גם שלא בבית המדרש וגם כשהמוח טרוד ומבולבל?

תשובת אחד מחשובי התלמודי חכמים שליט"א:

ראשית אברך ברפואה שלמה מהרה בתוך שאר חולי ישראל. אשרי העם שככה לו, שגם בעת קושי וכאב זוהי שאלתם ובקשתם, בבחינת "אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני". כמובן אין שאלה 'האם יש דרך לעבוד את השם' במצבים ומקומות כאלו, שהרי בוודאי גם שם נמצא השם יתברך, ותורתו הקדושה מלווה ומדריכה אותנו לעבודתו בכל המצבים. אם אני מבין נכון, רצונך לשאול מהי העבודה המיוחדת למצבים כאלו. זו אכן שאלה טובה וחשובה, אך ייתכן שזו תהיה טעות להשיב עליה.

זו תהיה טעות, מכיוון שאם אתה מוצא את עצמך במקום מבולבל כזה, הרי שללא ספק הקב"ה בחר להוציא אותך מהמסלול הטבעי והמתבקש לעבודת השם מיושבת וסלולה. ואם ננסה למצוא מהו המסלול הטבעי והמתבקש במקום זה, מאוד יכול להיות שנחמיץ את אותם חידושים הנובעים מצעידה בתוך השלל כסדר. בעיתים כאלה חשוב במיוחד היסוד שהרחיב בו מוהרנ"ת ('ליקוטי הלכות' הלכות תלמוד תורה ד' אות ז'), שצריך לקשר את לבו לנקודה השייכת אליה בכל עת:

"וזהו, בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך, זה בחינת מה שדקדק רבנו ז"ל וכתב שם בהתורה הזאת, שעקר התקון על-ידי שמקשר את לבו להנפקה השפ"ף ללבו בעת הזאת, עין שם. ובענין זה יש הרבה לדבר ולבאר. ומי שרוצה לילך עם דבור זה ולהסתפל על זה באמת הוא יכול לקרב את עצמו לה' יתברך ולהחזיק את עצמו בה' יתברך תמיד לעולם ועד בכל מקום שהוא יהיה אף שיהיה, כי בודאי בכל עת וזמן ובכל מקום שהוא באיזה מדרגה ובאיזה ענין שהוא תמיד יש איהו בחינת נקדה טובה שיכול לדבק את עצמו להנפקה ההיא השפ"ף ללבו בעת הזאת דיקא. ואם יסתכל ויחפש היטב בודאי תאיר בו הנקדה השפ"ף ללבו בעת הזאת דיקא ועל-ידי זה יתתקן הכל כנ"ל" זהו כלל. במעט פתיחות והקשבה יוכל כל אדם למצוא נקודה הקשורה לליבו.

יש שירגיש שהנושא הרפואי הוא גופא עבודתו המיוחדת, להתחזק בתפילה מתוך אמונה וביטחון שהשם יתברך ישלח דברו וירפאהו, גם אם באופן טבעי נדמה שישנן חששות לא פשוטות. או לאידך גיסא, כשנדמה שהטיפול הרפואי הוא עניין מובנה, ושהכל בשליטת הרופאים, יתחזק לזכור ולהאמין שהאמת היא שהוא בידי הרחומות של השם יתברך ורק בו תלויה רפואתו. תקופה כזו יכולה לרומם למדרגה חדשה לגמרי של קרבת השם וחזיון באמונה שלא היה מסוגל אי פעם להשיג מתוך שלוות שגרת החיים. בליבו של אחר הנושא הרפואי לא יראה כחשוב,

וגם כאשר התשובות אינן מהפכניות, הכניסה להמשך החיים מתוך בהירות כזו, מתוך שלימות ורצון במסלול המסויים שבו הוא צועד, הינם ערובה גדולה להצלחה וצמיחה משמעותיים.

ויהיה אחד שנדמה לו שלא מאיר לו כלום. הוא חש בגלות הגוף והנפש, ללא חברה וללא מסגרת, ללא לימוד וללא תפילה. אין לו אפילו כוח ופנאי לחשוב על מצבו, לעשות חשבון נפש, או כל דבר אחר שייתן משמעות לימים החשוכים שחולפים עליו בעצלתיים מייסרת. עליו לדעת שזו גופא הנקודה הקשורה ללבו. הוא מתגעגע.

הצער הזה, הגעגוע לשוב לעולם של אור הנמצא בישיבה, כאב הריחוק ותחושת החידלון, כל אלו הינם אור גדול, שלא כל אחד זוכה לו. אם רק יישמר מלהיגרר לתוך הצער ולפול חלילה לעצבות, הוא יוכל להחיות ולבטא את הרצון לטוב, רצון שילך ויגדל כגודל הצער והריחוק שהוא חש. וימשיך ללוותו ולהעצים את עבודתו גם בימים המאירים שיבוא אחר כך בעזרת השם יתברך.

נקודות אלו אינן אלא אפשרויות. אין בהן נכון או לא נכון, אלא שאלה של הקשבה אל הלב, ונכונות לפעול לאורו בדרך שהיא אמיתית ורצויה לפניו יתברך. כל אדם בכל מצב יכול וצריך למצוא את הנקודה הזו. היא עשויה להיראות 'משונה' או 'יבשה' בעיני אחרים. היא עשויה להשתנות באדם עצמו מיום ליום ומאתגר לאתגר. ולמרות הכל היא הדרך.

הנה אורו עיני

פי טעמתי מעט הדבש הזה

נפתולי אלקים נפתלתי

חיי עולם. ותפרש לך בלשון לועזית פרוש המלות של נפתולי אלקים נפתלתי עפ"י פרוש רש"י הנ"ל. לשון עקש ופתלתול וכ". ואז תבין עד היכן, עד היכן צריכין להתחזק בהתבודדות ושיחות בינו לבין קונו, אף על פי שתהיה בדרך עקש ופתלתול פמה פעמים בלי טעם וריח, כי לא בזה ולא שיקך ענות עני אע"פ שראוי לבזותן ולשקצן, כי הוא יתברך מלא רחמים בכל עת.

ליקו"ה תפילין ה' אות מג

ובאמת צריכין עקשנות גדול מאד בכל עבודת ה', בכל עובדא ועובדא ובכל עצה ועצה, אבל עקר העקשנות ביותר צריכין בתפלה ותחנונים. והעקר בשיחות של ההתבודדות, כמבאר בדברינו כמה פעמים. וכמו שפרש רש"י על נפתולי אלקים נפתלתי, לשון עקש פתלתול, נתעקשתי והפצתי פצירות ונפתולים הרבה למקום להיות שוה עם אחותי, גם יכלתי שהספים על ידי וכ". והבן הדברים היטב אם תרצה להיות

המחדש בשובו

חדשות ועדכונים מהנעשה והנשמע

שבת התאחדות לפעילי 'איגוד בני הישיבות נכספה'

ר"ל בבארות נשברים, הקשיים והניסיונות שיש היום שלא היו מימות עולם, וכל אחד מחפש מזור לנפשו, ומאיך הפלאות שרואים בעולם שבכל יום ממש שומעים מעוד פינה ומקום שעצותיו העמוקות ודרכו המופלאה של הצדיק הנורא שחזה והכין הכול מראש לדור עקבתא דמשיחא, תורות עצות ודרכים העוזרים לכל יהודי באשר הוא באופן מופלא ביותר מכים שורש, ועוד יהודים מתוודעים לעצות המופלאות האלו, בקצב שאין לו שום הסבר והיגיון בדרך הטבע. כשביני לביני פצחו האברכים בריקודים לשמוח בנועם גורלנו, למחרת בשבת בבוקר על אף שירד גשם זלעפות התקבצו שנית כלל האברכים וכמעשהו בראשונה כך מעשהו בשניה, וגם כאן נשמעו דיבורים מעוררים בגדולת הדבר וכמה חשובה ויקרה כל פעולה שעושים למענו ית' ולמען זיכוי הרבים, כשרעיונות נוספות מתלבנים בין האברכים. אחרי הפוגה קצרה בין סעודת הבוקר שנמשכה פרק זמן נכבד פנו האברכים להתפלל מנחה ולאחר מכן נטלו ידיהם לסעודה שלישית, הזמירות התנגנו כבר בניגון אחר בכיסופים ורצונות להתגלות כבודו ית', ולאחר מכן נשמעו שוב דיבורים מיוחדים מאחד מחשובי האברכים, ולאחר עוד ניגוני התעוררות וריקוד קצר נעמדו האברכים לתפילת ערבית בכוח והתלהבות, הבדלה, והאברכים חזרו כל אחד לביתו עמוסים וטעונים במטעני קדושה והתחזקות שחזקו את כל אחד להתחזק בעבודתו ופעולותיו הק' ביתר שאת ועוד.

שבת קודש נפשי חולת אהבתך.

שבת מרוממת נערכה בשבת פרשת חיי שרה בירושלים ע"ה"ק, במסגרתו נקבצו ובאו פעילי הארגון הק' איגוד בני הישיבות 'נכספה' לשבת שכולה התעלות. התפילות והסעודות התקיימו בהיכל הישיבה הקדושה 'אור יחזקאל', שהעניקו את המקום בחפץ לב לשבת זו שהבחורים החשובים חזרו לבתיהם, אחרי חודש של יגיעה והתעלות רצופה בתורה וירא"ש. מיד עם תפילת מנחה בער"ש ניכרה על פני כולם ההתרגשות להתוועד יחד, קבלת שבת נערכה בהתעוררות וחיות עצומה בשמחה וחדווה, עד שב'בואי בשלום' נשאו הרגליים את עצמן לריקודי קודש בשמחה והודיה על גודל הזכות ומתוך שמחת שבת קודש. בין קבלת שבת למעריב נשמעו דיבורים קצרים מאחד מחשובי האברכים, על מטרתה של שבת זו, להודות ולהלל על מה שזכינו עד עתה, ולראות בעינינו שכשעושים למען הקב"ה פועלים בלי ספק, וכשרואים את הפירות בעיניים אז מקבלים כוח להמשיך הלאה בעבודת הקודש. אחר התפילה נערך שולחן שבת ברוב פאר והדר עם מיטב מטעמי שבת כראוי וכיאות, גם לציבור 'בית יעקב' אלו הנשים, המוסרות נפשם לעמוד לעזר לבעליהם נערכה סעודת השבת בחדר אוכל הסמוך, כשהשולחנות ערוכים בכל טוב לכבוד השבת. במהלך הסעודה נשמעו דיבורים מחזקים בין האברכים על גודל הזכות לזכות את הרבים, בפרט בדורנו שהפעילות היא בגדר הצלת נפשות ממש נוכח הצימאון העצום השורר בעולם כשכל אחד מחפש חיות לנפשו ואם לא מקבלים אותו מצד הקדושה מחפשים אותו

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם
של רבותינו זצוקללה"ה ויבדלחט"א

ר' ירוחם ממיר זצ"ל

מספר הרב יוסף ספינר שליט"א בשם רבי אפרים בורדיאנסקי זצ"ל תלמידו של המשגיח הגאון הצדיק רבי ירוחם ממיר, "מרן המשגיח היה לו ליקוטי מוהר"ן שלו, ולעיתים קרובות היה יושב והוגה בספר בעיון רב, עד שהספר היה בלוי כבר מרוב שימוש".

נכספה
03.50.111.06
לא תוכלו להוריד את השפופרת!!!
חדשות טריות
מוכניות ארתקות
דיבורים אסוריים
סדרות אינחיות
רשימות באסרניים
סיפורים אפטיניים
זיתים סגורים האפטיניים
חיינו עכשיו
03 50 111 06
מיוחדים בכל יום בשלוחה המרכזית שלוחה 1.

כל המעוניין לזכות להיות שותף בהפצת העלון ושאר פעילויות הארגון הקדוש 'נכספה' מוזמן ליצור קשר בטלפון: 0533116547